

- d) ponadto skarżąca podnosi, że nie opierając się na najbardziej reprezentatywnych danych dotyczących emisji, zaskarżona decyzja błędnie stosuje kryteria nr 2 i 3 załącznika III do dyrektywy, co doprowadziło do błędnej oceny faktów;
- e) wreszcie skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 30 ust. 2 lit. i) i kryterium nr 1 załącznika III do dyrektywy, nie biorąc pod uwagę szczególnej sytuacji Polski jako nowego państwa członkowskiego i nakładając na nią bardziej rygorystyczne zobowiązania niż wynikające z Protokołu z Kyoto.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Lafarge Cement/Komisja

(Sprawa T-195/07)

(2007/C 170/71)

język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Lafarge Cement SA (przedstawiciele: P. K. Rosiak, radca prawny oraz F. Puel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K (2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja została wydana po upływie trzymiesięcznego terminu na jej podjęcie, określonego w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE. Tym samym, zdaniem skarżącej, w dniu 26 marca 2007 r. Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji lub też co najmniej naruszyła istotny wymóg proceduralny.

Skarżąca zarzuca Komisji w drugiej kolejności, iż zaskarżona decyzja narusza kryteria nr 1 i nr 2 załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE, bezpodstawnie obniżając rozdział uprawnień dokonany przez Polskę do poziomu znacznie niższego aniżeli pierwotnie notyfikowany, który był zgodny ze zobowiązaniami przyjętymi przez Polskę na podstawie Protokołu z Kioto.

Skarżąca podnosi również, że podejmując zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła przepisy art. 9 ust. 3 w związku art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE oraz zasadę uzasadnionych oczekiwań i zasadę współpracy, ponieważ zamiast realizacji ograniczonych kompetencji określonych w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE nie uwzględniając metodologii zawartych w KPRU II, zastosowała ona w zaskarżonej decyzji własną metodę ustalenia średniej rocznej maksymalnej liczby przyznaných Polsce uprawnień i narzuciła ją Polsce przejmując niesłusznie kompetencje, które dyrektywa powierza państwu członkowskiemu. Według skarżącej, Komisja naruszyła zasadę współpracy między instytucjami Wspólnoty i organami państw członkowskich, nie powiadamiając Polski o zastosowaniu własnego modelu ekonomicznego przed przyjęciem zaskarżonej decyzji, czym pozbawiła Polskę i zainteresowane przedsiębiorstwa możliwości wypowiedzenia się na temat jego przydatności i ewentualnego zakwestionowania danych i założeń będących podstawą wniosków Komisji.

W czwartej kolejności skarżąca wskazuje, iż Komisja naruszyła kryterium nr 3 załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE poprzez wykorzystanie w zaskarżonej decyzji nieaktualnych danych dotyczących prognozowanego wzrostu PKB, użycie zbyt ogólnych danych służących do obliczenia wskaźnika emisyjności CO₂ oraz arbitralne obniżenie rocznego stopnia emisyjności CO₂ o dodatkowe 2,5 %.

Wreszcie skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona i narusza z tego powodu art. 253 WE.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. L 275, str. 32, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t.7, str. 24).

Zarzuty i główne argumenty skargi podniesione przez skarżącą są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-195/07.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. L 275, str. 32, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t.7, str. 24).

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Dyckerhoff Polska/Komisja

(Sprawa T-196/07)

(2007/C 170/72)

język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Dyckerhoff Polska sp. z o.o. (przedstawiciele: P.K. Rosiak, radca prawny oraz F. Puel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K(2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Grupa Ożarów/Komisja

(Sprawa T-197/07)

(2007/C 170/73)

język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Grupa Ożarów SA (przedstawiciele: P.K. Rosiak, radca prawny i F. Puel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K(2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.